

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

1. Mulieri secretum non committendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

se desertam, contemptamque videns, & omnibus insuper exosam, amisâ patriâ, calcato omni decore ac honestate, profligatâ pudicitia, eò demum redacta est insanâ, ut victoris classem secutura, sese in mare præcipitem daret. Quam inter undas fluctuantem, & jam carinarum extremam præfantem, conspicatus Nisus pater, qui paulò antè mutatus fuerat, in haliaëtum (ex genere aquilarum vel accipitrum, vulgò *falconem*) aduncis impetit unguibus, iratòque rostro. Scylla metuens sibi ab infestante volucere, retrahit manus à navigio, & aura sublevante, subitas induit plumas, inque avem, *oirin* nomine (ἀπό τῆς κείρου, à tondendo appellatam) transformatur, quam quidam *ataudam* seu *cassitam* esse arbitrantur, quòd comam acuminatam velut galeata in capite gerat, patri scilicet desertam.

Ethica.

I. (a) Primum documentum. Purpureus atque fatalis *Nisi* crinis significat, arcana regum & sanctiora consilia non evulganda, præsertim feminis. Etiam Samson in crinibus vires, oculos, libertatem, vitam habebat, sed omnia perdidit, quia secretum suum auribus Dalilæ commisit. Pulcherrimorum consiliorum frustrationes, & fœdi rerum exitus secretorum evulgationi adscribendi sunt. Infirmiori sexui si quid arcani credas, id in vas pertusum te immisisse putes, per mille rimas effluet. Admiranda fuit in Papyrio, puero etiamnum prætextato, taciturnitatis observatio; qui etiam matrem sollicitantem, quid in Senatu fuisset actum (nam ei in curiam cum parente intrare licebat) rara silentii fide in ætate tam tenera, decretorum ignaram esse voluit, uti scribit Gellius lib. 1. c. 23. Taciturnitas, inquit Scribanus c. 15. in Politico-Christiano, est optimum ac tutissimum administrandarum rerum vinculum. Arcana consilia PP. Conscriptorum Romæ multis annis nemo senator evulgavit. At nescio quomodo his moribus, aut nocturnæ uxorum blanditiæ, aut imprudens filiorum ac parentum amor, aut amicitia necessitudo, aut domesticorum fiducia, occultanda extorqueant. Idem cap. 27. Jam in servorum multitudine magna atriâ observantium, quis celet omnia? & quod secretum spes mulieris creditum? nullis propè tenetur secreti legibus mulier: prærogativa huius sexus est, nunquam, nusquam silere. Vulgari amat, & ut videri, sic audivi; & secretissimum suum inimicæ aperiet, si desit amica, si socia, si conubernalis, quæ nunquam mulieri defuit. Quid? quòd voluptatis suæ, adeoque & libertatis magnam partem putet, si quod concreditum ipsi, ingenua

(a) Mulieri secretum non committendum.

gentia quadam libertate in amica profundat sinum. Et certè, quisquis rem mulieri commisit, vulgari voluit; nec certior alia evulgandi ratio, quàm vel unius plerumque mulieris fidei rem committere, maximè si secretum pactus fueris: quò enim & tu sanctiùs imperaveris, & sanctiùs illa sponderit, hoc avidiùs in narrationem properabit; imò & provolabit. Neque enim satis illi ivisse est, volare vult. Alas addidit narrandi credita desiderium. Addidit & timor: vereri enim credas disrumpendam, si diutiùs hoc è recenti torculari mustum pectoribus stringat. Ne mirere: servitutis enim quoddam genus esse putat, non posse loqui; libertatis, posse. Et quis vir hic accuset mulierem? si silere ipse non potuit, cur secretum à muliere sperat? in criminis paritate, nonne maius primum manet auctorem? vult secretum suum vir? imperet linguæ: laxavit? ne damnet mulierem, cuius omnis sapientia in ore est. Hæc vir ille doctissimus. Magno suo malo Nisus didicit, purpureum feminæ, & quidem puellæ se crimem detexisse. Rex fuit; diademate caput cinxit; regnum ipsum eâ fasciâ protexisset, Si capillos eâ involvere cautiùs voluisset.

II. (b) Minos insignem iustitiam, etiam inferorum iudex constitutus, animi sui generositatem & celsitudinem hîc quoque luculenrer exeruit; nam perfidiam feminæ dum abominatur, virum se ostendit fortem, & imperatorem strenuum. Non fraude, nec proditiõibus oppugnandus est hostis, sed armis & virtute. Alexander certè magnus tantum ab his fallendi artibus, ut Ducibus suis dicentibus, Persas intempesta nocte apprimendos videri, responderit, latrunculorum & furum istam esse solertiam; sibi gloriam in consilio habenti, Darium palàm luce aggredi certum esse. Curt. lib. 4. Egregium facinus M. Furii Camilli describit Livius Dec. 1. lib. 5. Ad quem Faleros urbem obsidentem pædagogus (seu ludimagister) optimatum filios ludibundos in castra perduxerat, ut civitatem Camillo proderet. At is denudatum proditorem, vinctis post tergum manibus, pueris verberandum, & Faleros reducendum tradidit; eaque humanitate & fide Faliscorum omnium animos, & ipsam etiam urbem deditione occupavit. Sic Timocharem Pyrrhi Epirotarum regis medicum, proditorem, Fabritius consul respuit, cum dicto: Urbem à filio Martis conditam, armis bella, non veneno gerere. Valer. Max. lib. 6. de Justit. & Tiberius Imp. Catto cuidam Ariminum, præcipuum Germanorum decus & Ducem, promittenti veneno necaturum, respondit: non fraude, nec occultis insidijs, sed palàm & armatum populum Rom. hostes suos ulcisci sole-
re. Tacit lib. 2. annal. Rectissimè Curtius lib. 5. Falli eos vehemen-
ter,

(b) *Perfidia ac proditiõis detestatis.*